

1.

Maikel had het gevoel alsof zijn leven de laatste weken niet meer had stilgestaan. Alles raasde als een sneltrein aan hem voorbij, veel tijd om tot rust te komen had hij nog niet gehad. Zo was hij tot voor een maand nog maar enkele malen met zijn oma en opa op reis geweest en nu had hij de voorbije weken met Victor en zijn dochter Joanna al half Europa doorkruist en samen met hen de wildste en gruwelijkste avonturen beleefd. Reizen was het lot van de vampierenjager. Wie te lang op dezelfde plek bleef, roestte immers vast, raakte gewend aan zijn omgeving en liet zijn aandacht verslappen. Dat was waar Victor altijd voor waarschuwde. Vooral dat laatste was dodelijk in een wereld waar monsters net dat ene ogenblik van onachtzaamheid afwachtten om toe te slaan. Het kon zelfs de meest ervaren vampierenjagers overkomen.

De vele avonturen hadden ook hun vruchten afgeworpen. Maikel was nu voor het eerst in zijn leven verenigd met zijn vader, Georg Dalca. Een vampierenjager in hart en

nieren en, net zoals Maikel, een halfbloed. Georg Dalca was vastberaden om het vampierenvirus voor eens en voor altijd uit te roeien met een medicijn, dat gebaseerd was op een formule uit een eeuwenoud boek. Die formule was echter vernietigd door Bloedgraaf Gabor Helinka en zijn vampiers. Hun laatste hoop was nu gevestigd op het originele middeleeuwse manuscript. Volgens Georg zou dat ergens in het Franse Avignon te vinden zijn. En dat was dan ook het doel van hun reis.

De uitbater van het autoverhuurbedrijf in Boekarest had Victors verhaal geloofd, dat ze onderweg een hert hadden aangereden. De bloedvlekken, de verbrijzelde voorruit en de diepe scheuren in het koetswerk van de auto leken dit ook te bevestigen.

De waarheid vertellen was in dit geval niet zo'n goed idee. Dat ze waren aangevallen door honderden strigoi en dat een van die strigoi, een gigantische zwarte wolf, zijn kop door de voorruit had gebeukt, was niet meteen het soort verhaal dat een verzekeringsmaatschappij wilde horen. En dus hadden ze met zijn allen een verhaal verzonnen over een groot mannetjeshert, dat opeens vanuit de bossen voor de auto was gelopen. Victor had niet meer kunnen remmen en het arme dier volop in de flank geraakt. Door de klap was het hert bovenop de motorkap van de auto beland en met zijn kop door de voorruit gegaan. De botsing had zijn nek gebroken en het beest was op slag dood geweest.

Er moesten talloze papieren ingevuld worden, maar uiteindelijk mochten ze dan toch vertrekken, nadat Victor een deel van de schade aan de auto had vergoed. Zonder auto konden ze natuurlijk niet vanuit Roemenië tot in Frankrijk raken en het vliegtuig nemen was uitgesloten, aangezien ze een tas vol wapens bij zich hadden. Victor en Georg waren het erover eens dat ze maar beter mobiel konden zijn. Ze hadden een grote, snelle, maar vooral een comfortabele auto nodig. Het werd een zwarte Dacia Dokker, een auto die het midden hield tussen een grote gezinswagen en een bestelbus. Minder groot dan Victor's witte Volkswagenbusje, dat in Keulen was uitgebrand, maar toch ruim genoeg voor vier vampierenjagers en hun materiaal.

De rivier de Donau vergezelde hen nu al een poosje als een brede, glinsterende slinger. Hier vormde de rivier een natuurlijke grens tussen Roemenië en Servië, had Georg uitgelegd. De grensovergang lag enkele kilometers verderop. Daar werd de Donau doorkruist door een lage stuwdam. Boven op de stuwdam liep een weg, die naar de andere kant van de rivier leidde. Aan beide uiteinden van de stuwdam lagen grensposten.

‘Papa, wat als ze de auto controleren?’ vroeg Maikel. ‘We hebben een tas vol met wapens in de kofferbak liggen!’

Georg glimlachte.

‘Dat wordt een taak voor jou.’

‘Voor mij?’ schrok Maikel. ‘Wat bedoel je?’

‘Als ik met wapens de grens overging, gebruikte ik telepathische suggestie om de grenswachters te verwarren’, zei Georg.

‘Gebruikte je ... wat voor *digestie*?’

Georg keek zijn zoon hoofdschuddend aan.

‘Gabor heeft je toch verteld dat je, net zoals alle vampiers, telepathische gaven hebt? Die kun je gebruiken om beelden op te roepen in het hoofd van iemand anders.’

‘Kun jij dat niet doen? Of Joanna?’ vroeg Maikel en keek naar het meisje achterin. ‘We zijn toch allemaal halfbloeden?’ Joanna gaf Maikel een verongelijkte blik.

Georg vertraagde achter de rij auto’s voor de grenspost.

‘Mijn telepathische gaven zijn nog niet teruggekeerd sinds de bloedtransfusie en ik vrees dat ik ze voorgoed kwijt ben. Daarom is het juist belangrijk dat jij de jouwe leert gebruiken.’ Maikel voelde zijn hart in zijn keel bonzen. Waarom vroeg zijn vader hem zoiets? Hij had nog niet eens kunnen oefenen met die telepathische gaven. Hij wist zelfs niet hoe hij ze moest gebruiken. En als die grenswachters de tas met wapens in de koffer vonden, dan zaten ze vanavond met hun viertjes in een Roemeense cel! Uitleggen dat ze vampierenjagers waren, zou de zaken alleen maar erger maken. De grenswachters droegen zwarte leren jekkers en hadden een blauwe pet op hun hoofd. Ze spraken even met de bestuurder in de auto voor hen en hij moest uitstappen. De man toonde zijn identiteitskaart en opende de kofferbak van zijn auto.

Georg zag dat Maikel zenuwachtig was en legde zijn hand op de schouder van zijn zoon.

‘Concentreer je op je doelwit en denk aan iets waarvan jij wilt dat hij het ziet.’

‘Ik kan het niet, papa!’

‘Je kunt het, Maikel! Geloof erin!’

De bestuurder van de auto ervoor mocht weer instappen en doorrijden.

Georg reed traag een eindje vooruit en stopte bij de grenswachter. Hij opende het raampje, zodat de grenswachter in de auto kon kijken. Op het eerste gezicht leken Georg en Victor twee vrienden die met hun kinderen op vakantie waren. Nu ja, afgezien van de sporttas met dodelijke wapens dan.

Gelukkig kon Georg vloeiend Roemeens, maar Maikel verstond er geen woord van.

Ze moesten allemaal hun identiteitskaarten afgeven en toen de grenswachter ze teruggaf, vroeg hij aan Georg om uit te stappen. Georg wierp nog even een blik naar Maikel. Een blik van vertrouwen. Toen sloeg hij de deur dicht en liep met de grenswachter naar de achterzijde van de Dacia. Maikel ademde diep in, draaide zich om en concentreerde zich op de grenswachter die naast zijn vader stond. De koffer ging open en de grenswachter wees op de sporttas. Het was nu of nooit.

Georgs blik ving die van Maikel. Maikel staarde geconcentreerd naar de grenswachter terwijl Georg de rits van de sporttas opentrok. Opeens zat Maikel in het hoofd van

de grenswachter en hij beeldde zich een hoop ondergoed in. Hij voelde hoeveel energie het kostte om dit beeld in het hoofd van de man te krijgen, maar hij deed zijn uiterste best. De grenswachter staaarde in de tas. Het duurde lang en het voelde alsof iemand met een sloophamer in Maikels hoofd tekeer ging op het ritme van zijn hartslag.

De grenswachter knikte en gaf Georg een teken dat hij de tas weer mocht sluiten. Toen de achterklep van de auto weer dichtviel, viel Maikel uit zijn concentratie en zakte uitgeput in zijn stoel. Joanna boog naar voren en klopte bemoedigend op zijn schouder.

‘Wat heb je hem laten zien?’

Maikel bloosde van de inspanning en het zweet parelde op zijn voorhoofd.

‘Euh, gewoon ... kleren. Hoop ik ... ’

Georg ging weer achter het stuur zitten en met een vriendelijke groet naar de grenswachter, reed hij verder.

‘Goed gedaan, jongen! Zie je wel dat je het kunt?’

Maikel ondersteunde zijn hoofd met zijn beide handen.

‘Mijn hoofd doet pijn!’

‘Dat is normaal de eerste keer. Het vraagt veel van je hersenen. Maar nu kun je even uitrusten.’

Maikel keek op met een getormenteerde blik.

‘Even maar? Ik wil een hele maand slapen!’

‘Aan de andere kant van de dam is de Servische grenspost. Die zullen ook wel graag in de tas willen kijken.’

Maikel zakte kreunend achterover in zijn stoel.

‘Straks ontploft mijn hoofd nog!’

Georg lachte terwijl ze de dam op reden.

‘Dat is bij mijn weten nog nooit gebeurd.’

Maikel ademde opnieuw diep in en blies langzaam uit terwijl ze de weg af reden. Hij merkte nu ook het lege gevoel in zijn maag. Sinds het ontbijt had hij niets meer gegeten.

‘Krijg ik daarna van jou een grote zak chips?’

‘We zoeken een benzinestation waar we een broodje kunnen eten en die zak chips heb je nu al verdiend. Maar loods ons eerst even Servië binnen.’

Georg stopte de auto bij de Servische grenswachter. Andere jas en andere pet, maar als ze de tas met wapens vonden, zou het resultaat hetzelfde zijn. Georg toonde opnieuw zijn identiteitskaart en moest ook weer uitstappen om de achterklep open te maken.

Maikel concentreerde zich opnieuw, maar met het vooruitzicht van een jumbo zak chips, was de honger nu heel prominent geworden en zijn maag knorde. Maikel concentreerde zich op de Servische grenswachter terwijl Georg de sporttas openritste. Opnieuw probeerde Maikel het beeld van het ondergoed in het hoofd van de man te projecteren, maar steeds weer kwam daar die grote zak chips voorbij. Chips en chocoladerepen. Wat had hij een trek!

‘*What is this?*’ vroeg de grenswachter.

Natuurlijk wist Georg niet of het Maikel deze keer ook gelukt was en dus zweeg hij wijselijk.

De grenswachter draaide zich naar Georg.

'You hungry?'

'Always', antwoordde Georg met een lachje, want de grenswachter zag nu geen tas gevuld met ondergoed, maar met snoep en ander lekkers. Genoeg om een half dorp van chocoladerepen te voorzien. Gelukkig was het geen alcohol of sigaretten en dus schudde de grenswachter alleen maar verbaasd zijn hoofd. Georg mocht *de tas met snoepgoed* weer dichtmaken en de achterklep viel met een klap dicht.

Maikel kermde van de pijn en begroef zijn hoofd in zijn handen.

Georg stapte weer in en gaf zijn zoon een schouderklopje.

'Ik ben trots op je, weet je dat?'

'Zeg me dat nog eens als mijn hoofdpijn voorbij is', kreunde Maikel.

'Binnen een paar minuutjes is het weer over. Het is net zoals een spier die je moet trainen.'

Maikel keek zijn vader zijdelings aan.

'Wat zou je gedaan hebben als het me niet gelukt was? Als die grenswachters toch onze wapens hadden gevonden?'

'Je bent mijn zoon en ik heb vertrouwen in jou. Dat volstaat.' Het was voor Maikel niet echt een geruststelling. Maar hij was wel trots op zichzelf, dat hij het gekund had. Voor de eerste keer had hij echt bewust zijn telepathische gave gebruikt en het was nog gelukt ook. De hoofdpijn ebde stilaan weg en het was met een mengeling van weemoed en opluchting dat Maikel het blauwe bord langs de autosnelweg voorbij zag flitsen: Република Србија – Republic of Serbia.

Het betekende dat ze Roemenië definitief achter zich lieten, de bakermat van Maikels familie. Maar ook de plek waar zich donkere en vaak bloederige passages uit zijn familie-verleden hadden afgespeeld.

Victor en Georg wisselden elkaar om de twee uur af achter het stuur. Op die manier konden ze de pauzes zo kort mogelijk houden en zouden ze tegen middernacht in Venetië zijn, hun eerste grote tussenstop op weg naar Avignon.

‘Ben je al eens in Venetië geweest?’ vroeg Georg.

Maikel keek opzij naar zijn vader, die zijn blik strak op de weg hield.

‘Euh ... nee, nog nooit.’

Maikel was met oma en opa eigenlijk nooit echt op reis geweest naar het buitenland. Opa’s idee van vakantie was gewoonlijk een weekje Blankenberge, of hoogstens de Ardennen, als hij in een avontuurlijke bui was. Maikel voelde een pijnlijke steek nu hij terugschiet op het lot van zijn oma en opa.

‘Foto’s en films.’

‘Wat?’

‘Daar ken ik Venetië van. Met de gondels en de kanalen ...’

‘Venetië is heus meer dan alleen maar *gondels en kanalen*’, lachte Georg.

‘Het is een geweldige stad!’ zei Joanna van op de achterbank.

‘Heel oud en heel romantisch!’

Maikel ving haar blauwgroene ogen in de binnenspiegel.

Haar lange zwarte haren waren, zoals altijd opgestoken met een zilveren haarpin. Dat was niet alleen een schoonheids-accessoire. Joanna's zilveren haarpin was dodelijk voor vampiers en had al meer dan eens hun leven gered.

Maikel voelde vreemde kriebels in zijn buik als Joanna hem aankeek met haar mooie ogen. En op dit moment zeiden die meer dan ze in woorden kon uitdrukken.

‘Misschien kun je me rondleiden?’ vroeg Maikel.

Joanna glimlachte en knikte.

Victor, die naast zijn dochter op de achterbank zat, zag hoe de twee elkaar via het spiegeltje aankeken en moest onvrijwillig ook glimlachen.

Joanna merkte dat haar vader naar haar keek en trok snel haar blik weg van Maikels smaragdgroene ogen in de spiegel.

‘Wat?’ snibde ze geïrriteerd.

‘Niks hoor’, antwoordde Victor op een gemaakt onschuldig toontje.

Toen Maikel opzij keek naar zijn vader, wierp Georg een knipoogje toe.

Victor drukte zijn dochter tegen zich aan en keek ondertussen naar het indrukwekkende voorbijschuivende Servische landschap.

‘Het is niet toevallig dat we straks stoppen in Venetië’, zei Georg. ‘Voor een vampierenjager zijn goede connecties even belangrijk als goede wapens.’

Victor knikte beamend.

‘Als die connecties niet vermoord worden’, zei Maikel. Het

zou niet de eerste keer zijn dat iemand die hen probeerde te helpen op een gruwelijke manier aan zijn eind kwam.

‘Dat zou mij verwonderen’, lachte Georg. ‘Het feit is dat het boek waarnaar we op zoek zijn ergens in Avignon ligt, maar dat het officieel spoorloos is.’

Joanna worstelde zich uit de omhelzing van haar vader en schoot overeind.

‘Wat bedoel je: *spoorloos*? We gaan dus naar Frankrijk om een boek te zoeken dat er misschien niet eens is?!’

‘Het is er wel hoor’, zei Georg met een monkellachje. ‘Het is alleen verdwenen – verborgen. Avignon is groot en met een beetje geluk komen we in Venetië te weten waar we precies moeten zoeken. Tenminste, als mijn connecties willen meewerken ...’

Maikel gaf zijn vader een schuine blik. Iets vertelde hem dat er heel wat overtuigingskracht nodig zou zijn om zijn vaders connecties aan het praten te krijgen.

Bij een benzinestation reed Georg de autosnelweg af. Het was al na twee uur ’s middags. Maikel verging van de honger en hij had natuurlijk ook nog een reuzengrote zak chips tegoed van zijn vader. Bovendien stond het water Maikel niet alleen in de mond, maar was het ook een stuk lager hoogwater. Hij vond het stilaan tijd worden voor een plas-pauze. Het was buiten het toeristische seizoen en afgezien van enkele trucks die er halt hielden, was het benzinestation nagenoeg verlaten.